

สรุปการวิจัย อภิปราย และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน กับ ความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน
2. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแรงจูงใจ กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน
3. เพื่อหาสมการทำนายความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน โดยใช้คะแนนจากภูมิหลังนักเรียน และแรงจูงใจ เป็นตัวทำนาย

กลุ่มตัวอย่างประชากร

กลุ่มตัวอย่างประชากร คือ นักเรียนชายหญิงชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ศึกษาอยู่ในภาคเรียนที่สอง ปีการศึกษา 2531 และลงทะเบียนเรียนรายวิชาภาษาอังกฤษหลัก 6 (อ 616) ในโรงเรียนมัธยมศึกษา สังกัดกรมสามัญศึกษา กรุงเทพมหานคร จำนวน 385 คน ใช้วิธีสุ่มตามกลุ่ม 2 ระยะ (Two-Stage Cluster Sampling) โดยการสุ่มโรงเรียนจากจำนวนโรงเรียนใน 8 ท้องที่การศึกษาด้วยสัดส่วน 12% ของจำนวนโรงเรียนในแต่ละท้องที่การศึกษาได้ 11 โรงเรียน จากนั้นจึงสุ่มห้องเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ได้ 11 ห้องเรียน มีนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากรทั้งสิ้น 385 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย ได้แก่ แบบสอบถาม 1 ชุด เป็นแบบสอบถามเกี่ยวกับภูมิหลังของนักเรียน การได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ และแรงจูงใจ และแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนอีก 1 ชุด ในการคำนวณหาค่าความเที่ยงสัมประสิทธิ์แบบแอลฟาโดยใช้เครื่องคอมพิวเตอร์ โปรแกรมสำเร็จรูป SPSSX พบว่า ค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม เป็นดังนี้

แบบสอบถามการได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ
มีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.851

แบบสอบถามแรงจูงใจทั้งหมดมีค่าความเที่ยงเท่ากับ 0.885

ส่วนแบบทดสอบวัดความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารนั้น มีค่าความเที่ยง
เท่ากับ 0.88 โดยคำนวณจากสูตร KR -20 และได้ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานในการวัด
(SEM) เท่ากับ 2.58

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลด้วยคอมพิวเตอร์โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปชื่อ SPSSX เพื่อหาค่าเฉลี่ย
ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ
ระหว่างตัวทำนายกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสาร และสร้างสมการทำนาย
คะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนโดยการวิเคราะห์การถดถอย
พหุคูณแบบเพิ่มตัวแปรเป็นลำดับขั้น (Stepwise Multiple Regression Analysis)

สรุปผลการวิจัย

1. ตัวแปรภูมิหลังที่สัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัย
สำคัญทางสถิติที่ระดับ $\alpha .05$ มีทั้งหมด 7 ตัวแปร คือ

1. อายุ (-.279)
2. จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ (.294)
3. ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ (.192)
4. การใช้ประโยชน์จากสื่อในการเรียนภาษาอังกฤษ (.234)
5. การพูดภาษาอังกฤษของสมาชิกภายในครอบครัวที่บ้าน (.135)
6. สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม (.238)
7. การได้รับความสนับสนุนจากผู้ปกครองในการเรียนภาษาอังกฤษ (.276)

ส่วนตัวแปรเพศและการได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ ยังไม่มีหลักฐานเพียงพอที่จะสรุปว่า
มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน (.029, .046)

2. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ แรงจูงใจเชิงบูรณาการ และปริมาณแรงจูงใจ มีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ดังนี้

1. แรงจูงใจเชิงเครื่องมือ (.276)
2. แรงจูงใจเชิงบูรณาการ (.284)
3. ปริมาณแรงจูงใจ (.433)
4. แรงจูงใจรวม (.369)

3. ตัวทำนายที่มีความสัมพันธ์ทุกคู่กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน ซึ่งพิจารณาจากค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนายที่มีนัยสำคัญ .05 มี 6 ตัว ได้แก่ ปริมาณแรงจูงใจ (X_1) และตัวแปรที่เกี่ยวข้องกับภูมิหลังอีก 5 ตัว คือ จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ (X_2) สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม (X_3) อายุ (X_4) ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ (X_5) และการได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ (X_6)

4. สมการทำนายคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนเป็นดังต่อไปนี้

ก. ในกรณีเป็นคะแนนดิบ

$$Y' = 21.144 + 8.971X_1 + .577X_2 + .144X_3 - .092X_4 + 1.384X_5 - .956X_6$$

ข. ในกรณีเป็นคะแนนมาตรฐาน

$$Z' = .371X_1 + .215X_2 + .107X_3 - .108X_4 + .096X_5 - .090X_6$$

นอกจากนี้ยังพบว่า ตัวทำนายแต่ละตัวมีความสัมพันธ์กับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนเรียงจากสูงสุดไปต่ำสุดโดยสามารถทำนายคะแนนความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารได้ ดังนี้คือ ปริมาณแรงจูงใจ จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ และการได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ โดยที่อายุและการได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนทางลบ แต่ตัวทำนายอื่น ๆ มีความสัมพันธ์ทางบวกกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัยในการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน แรงจูงใจ และความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียน พบว่า ตัวทำนายทั้งสองด้าน (คือ ภูมิหลังและแรงจูงใจ) สามารถร่วมกันทำนายคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($R = .542$) ซึ่งทำนายได้ร้อยละ 29.4 โดยมีตัวทำนายที่สำคัญ 6 ตัว เรียงตามลำดับความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนจากมากไปน้อย ดังนี้ ปริมาณแรงจูงใจ จำนวนปีที่เรียนภาษาอังกฤษ อายุ สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคม ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ และการได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ โดยมีตัวทำนายปริมาณแรงจูงใจสามารถทำนายคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนได้สูงสุด คือ ประมาณร้อยละ 19 ผลการวิจัยครั้งนี้ มีประเด็นที่น่าสนใจ ดังนี้

ก. เหตุใดปริมาณแรงจูงใจจึงมีผลต่อความสามารถใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารของนักเรียนมากที่สุด

ปริมาณแรงจูงใจมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนมากที่สุด ทั้งนี้อาจ เนื่องจากว่า ปริมาณแรงจูงใจเป็นความตั้งใจจริง เป็นความมานะ ความเพียรพยายาม ที่ผู้เรียนทุ่มเทให้ในการเรียน โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียนภาษาต่างประเทศ ผู้เรียนจำเป็นต้องมีความพากเพียรและตั้งใจจริงจึงจะประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ภาษา เจ บี แครร์รอลล์ (J.B. Carroll 1967 : 723-733) กล่าวถึงปริมาณแรงจูงใจว่าเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่มีความสำคัญในการทำนายความสำเร็จการเรียนรู้อังกฤษที่สองของผู้เรียน ผลการวิจัย พบว่า ปริมาณแรงจูงใจเป็นตัวทำนายความสามารถใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนได้มากที่สุดคือ 18.5% ผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (1976 : 159) ซึ่งพบว่า ปริมาณแรงจูงใจมีความสัมพันธ์มากที่สุดกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษอย่างมีนัยสำคัญโดยที่สามารถอธิบายความแปรปรวนของคะแนนสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษ 2 ของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ได้ร้อยละ 25

ข. ความสัมพันธ์ระหว่างภูมิหลังนักเรียน กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนที่ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ มี 3 ตัวแปร ได้แก่ อายุ การได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ และ เพศ

1. เหตุใดอายุจึงมีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

จากการวิจัย พบว่า อายุมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ แต่เป็นความสัมพันธ์กับทางลบ ($r = -.279$) แสดงว่า นักเรียนที่อายุมากทำคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษได้น้อยกว่านักเรียนที่อายุน้อยกว่าและเรียนอยู่ในระดับชั้นเดียวกัน อาร์ ซี การ์ดเนอร์ (R.C.Gardner 1985 : 44) กล่าวถึงอายุที่แตกต่างกันของผู้เรียนภาษาที่สองว่า เจตคติต่อการเรียนรู้ภาษาที่สองมีแนวโน้มจะเป็นเชิงบวกน้อยลงเมื่อผู้เรียนอายุมากขึ้น เป็นผลให้ผู้เรียนที่อายุมากกว่าทำคะแนนความสามารถทางภาษาได้น้อยกว่านักเรียนที่อายุน้อย และ ดับบลิว ลิตเติลวูด (W.Littlewood 1984 : 65) ได้อธิบายถึงตัวแปรอายุที่เกี่ยวข้องกับการเรียนภาษาที่สองว่า เด็ก ๆ สามารถเรียนรู้ภาษาที่สองได้ดีกว่าผู้ใหญ่ ทั้งนี้เพราะ เด็ก ๆ มีภาวะเงื่อนไขการเรียนรู้ภาษาที่เหมาะสมกว่า มีแนวโน้มจะเข้าถึงภาษาที่เข้าใจง่ายกว่า ขณะที่ผู้ใหญ่มีแนวโน้มจะวิเคราะห์และประยุกต์ใช้ความคิด ความสำนึกต่อประสบการณ์การเรียนรู้ที่เป็นอุปสรรคต่อการเรียนรู้ภาษาตามธรรมชาติ ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะ นักเรียนในกลุ่มตัวอย่างมีพิสัยอายุแตกต่างกัน 6 ปี กล่าวคือมีอายุ 194-266 เดือน (16-22 ปี) และเรียนอยู่ในระดับชั้นเดียวกัน แสดงว่า นักเรียนที่อายุมากกว่าคงเข้าเรียนซ้ำ หรือเรียนซ้ำชั้น ผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยของ อัจฉราววงศ์โสธร (1976 : 161) ซึ่งได้วิจัยพบว่า อายุมีความสัมพันธ์ทางลบกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 มีข้อน่าสังเกตว่า การที่ผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับสมมติฐานที่ตั้งไว้นั้น เนื่องจากว่า สมมติฐานที่ตั้งขึ้น เกี่ยวกับอายุนั้นตั้งอยู่บนพื้นฐานงานวิจัยเชิงทดลองที่กำหนดให้เด็กและผู้ใหญ่มีโอกาสเรียนรู้และมีแรงจูงใจเท่ากัน ผลจึงไม่สอดคล้องกับการวิจัยนี้ซึ่ง เป็นการวิจัยเชิงสำรวจ

2. เหตุใดการได้รับการปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษจึงมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในการทำนายคะแนนความสามารถดังกล่าวได้อย่างมีนัยสำคัญ แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน

การได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนในการทำนายความสามารถดังกล่าวร่วมกับตัวทำนายอื่น ๆ อีก 5 ตัวได้อย่างมีนัยสำคัญ แต่มีความสัมพันธ์ทางลบกับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน ($\beta = -.090$)

การได้รับปรึกษาทำการบ้าน หมายถึง ปริมาณมากน้อยของความช่วยเหลือในการทำการบ้าน ภาษาอังกฤษที่นักเรียนได้รับจากพ่อแม่ เพื่อน และครูสอนพิเศษ เมื่อวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม (ดูภาคผนวกหน้า 99) พบว่า การได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษจากแม่เท่านั้นที่สามารถทำนายความสามารถทางภาษาอังกฤษได้อย่างมีนัยสำคัญ แต่มีความสัมพันธ์กันทางลบ ($\beta = -.133$) แสดงว่า การได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษจากแม่เท่านั้นมีอิทธิพล โดยตรงต่อคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน แต่เป็นการส่งผลโดยตรงเชิงนิเสธ ผลการวิจัยไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องจากว่า นักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง เป็นนักเรียนที่อยู่ในวัยรุ่น นักเรียนมีความเกี่ยวข้องไม่เพียงแต่กับพ่อแม่ ผู้ปกครองหรือบุคคลภายในครอบครัวที่บ้านเท่านั้น แต่ยังเกี่ยวข้องกับคนอื่น ๆ นอกบ้านด้วย คือ มีเพื่อน ๆ มากขึ้น เวลาที่มีปัญหาเกี่ยวกับการบ้านภาษาอังกฤษจึงมักจะปรึกษาแก้ปัญหาทั้งภายในระหว่างเพื่อน ๆ ด้วยกันมากกว่า จะปรึกษาคูครูอาจารย์หรือพ่อแม่ที่บ้าน ที่ไม่ปรึกษาครูอาจารย์เพราะว่า นักเรียนมักจะได้รับความตอบที่เข้าใจยาก และที่ไม่ปรึกษาพ่อแม่ อาจเป็นเพราะว่า นักเรียนคงเข้าใจว่าพ่อแม่ไม่รู้ และ/หรือพ่อแม่มีภาระหน้าที่อื่น ๆ มาก ลักษณะการที่นักเรียนไม่ปรึกษาพ่อแม่จึงส่งผลให้นักเรียนทำคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษได้น้อย

3. เหตุใดเพศจึงไม่มีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ

จากผลการวิจัยพบว่า เพศไม่มีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนอย่างมีนัยสำคัญ จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่า ทั้งเพศชายและหญิงมีความสามารถในการใช้ภาษาเพื่อสื่อสาร การที่เพศชายและหญิงจะมีระดับความสามารถทางภาษาที่แตกต่างหรือไม่นั้น เกิดจากองค์ประกอบด้านแรงจูงใจ และสภาพแวดล้อมทางวัฒนธรรม สังคมมากกว่าเกิดจากความแตกต่างทางด้านเพศของผู้เรียน เจ เอ็ม มอร์ริส (J.M. Morris in C. Burstall 1978 : 6-8) ได้ให้เหตุผลเกี่ยวกับความแตกต่างเรื่องทักษะการอ่านระหว่างนักเรียนชายและนักเรียนหญิงว่า เนื่องมาจากองค์ประกอบด้านแรงจูงใจและสภาพแวดล้อมทางสังคมวัฒนธรรมมากกว่าความแตกต่างในความสามารถทางภาษา ผลการวิจัยนี้พบว่า ยังไม่มีหลักฐานที่จะยืนยันว่า เพศกับความสามารถในการใช้ภาษาอังกฤษเพื่อสื่อสารมีความสัมพันธ์กัน ($r = .029$) ผลการวิจัยนี้ไม่เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เพราะ จากการวิเคราะห์ข้อมูลเพิ่มเติม (ดูภาคผนวกหน้า 100) ในกลุ่มตัวอย่าง 385 คน มีนักเรียนชาย 192 คน

และนักเรียนหญิง 193 คน ทั้งนักเรียนชายและนักเรียนหญิงมีความสามารถทางภาษาอังกฤษแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญ ผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับการวิจัยของ อี เบรกา และ คณะ (E.Brega et al. 1967 : 408-411) เจ บี แครร์รอลล์ (J.B.Carroll in C Burstall 1978 : 6-8) และผกาทิพย์ สุขวัฒน์ (2528 : 35) ซึ่งสรุปผลการวิจัยได้ว่า เพศไม่มีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน และความแตกต่างทางเพศไม่ได้ทำให้ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ

ค. เหตุใดประสบการณ์ที่อยู่ต่างประเทศจึงมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนน้อยที่สุด

จากผลการวิจัยพบว่า ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนน้อยที่สุด คือ มีความสัมพันธ์กับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนน้อยที่สุด ($\beta = .096$) รองลงมาจากการได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ หมายถึง การเดินทางไปต่างประเทศและระยะเวลาที่พักอยู่ต่างประเทศเกิน 6 เดือน หรือ เดินทางไปต่างประเทศมากกว่าหนึ่งประเทศ ซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษติดต่อสื่อสาร ผลการวิจัยสอดคล้องกับงานวิจัยของ อัจฉรา วงศ์โสธร (1976 : 162) ซึ่งศึกษาพบว่า การเดินทางไปต่างประเทศที่ต้องใช้ภาษาอังกฤษและระยะเวลาที่พักอยู่ต่างประเทศนั้น มีความสัมพันธ์ทางบวกกับสัมฤทธิ์ผลทางการเรียนภาษาอังกฤษของนักศึกษาระดับปริญญาตรีชั้นปีที่ 1 ที่ว่า ประสบการณ์อยู่ต่างประเทศมีความสัมพันธ์กับความสามารถใช้ภาษาอังกฤษของนักเรียนน้อยที่สุด รองลงมาจากการได้รับปรึกษาทำการบ้านภาษาอังกฤษ การที่ผลการวิจัยเป็นดังกล่าวนี้ อาจจะเนื่องจากจำนวนกลุ่มตัวอย่างที่เคยเดินทางไปต่างประเทศมีเพียงร้อยละ 5 (คือ 20 คนจาก 385 คน) และใน 20 คนนี้มีเพียง 6 คนเท่านั้น ที่พักอยู่ต่างประเทศเกิน 6 เดือน หรือ เคยเดินทางไปต่างประเทศมากกว่าหนึ่งประเทศ เป็นผลให้ตัวแปรนี้มีส่วนเกี่ยวข้องกับเชิงปริมาณกับคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อย ซึ่งอาจเป็นผลให้เกิดมีความสัมพันธ์กับความสามารถทางภาษาอังกฤษน้อย คือ มีความสัมพันธ์ทางบวกอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = .192$)

ข้อเสนอแนะ

ก. ข้อเสนอแนะในการใช้ผลการวิจัย

ข้อเสนอแนะสำหรับครูผู้สอนภาษาอังกฤษ

1. ครูอาจารย์ที่สอนภาษาอังกฤษควรตระหนักถึงความสำคัญของแรงจูงใจของผู้เรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ก่อนสอนควรสำรวจแรงจูงใจที่ผู้เรียนถืออยู่ว่ามีมากน้อยเพียงไร และมาเรียนภาษาอังกฤษด้วยเหตุผลใด สิ่งเหล่านี้สามารถทำให้ผู้สอนประเมินความสำเร็จในการเรียนภาษาอังกฤษของผู้เรียนได้ และอาจใช้เพื่อการวางแผนการสอนได้อีกด้วย
2. จากผลการวิจัยภูมิหลังและแรงจูงใจ พบว่า ปริมาณแรงจูงใจสามารถทำนายคะแนนความสามารถทางภาษาอังกฤษได้สูงสุด ครูผู้สอนจึงควรให้นักเรียนได้ทราบว่าการที่นักเรียนบอกว่า ชอบภาษาอังกฤษเท่านั้นยังไม่เพียงพอ เพราะว่า ความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนจะประสบความสำเร็จมากน้อยเพียงใดนั้น ขึ้นอยู่กับความเพียรพยายาม มีมานะ และความตั้งใจจริงของนักเรียนเอง เป็นสิ่งสำคัญที่สุด
3. จากผลการวิจัย พบว่า ผู้เรียนภาษาอังกฤษยังมีระยะเวลาเรียนนานเท่าไร ยิ่งจะเก่งภาษามากขึ้นเท่านั้น และผู้เรียนเมื่ออายุยังน้อยให้ผลดีกว่าผู้เรียนเมื่อมีอายุมากขึ้นนั้น ผู้วิจัยจึงขอเสนอแนะว่า การสอนภาษาอังกฤษให้ผู้เรียนที่อายุน้อยนั้น ควรได้รับการสนับสนุนอย่างจริงจัง
4. สถานภาพทางเศรษฐกิจสังคมของผู้เรียนมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของผู้เรียน ครูผู้สอนต้องพิจารณาตัวแปรนี้ เวลาวางแผนการสอน เพื่อจะได้จัดการเรียนการสอนให้สอดคล้อง เหมาะสมกับความต้องการของผู้เรียนและนโยบายการศึกษาภาษา
5. ครูผู้สอนควรต้องจัดหาสิ่งทดแทนการมีประสบการณ์อยู่ต่างประเทศ เช่น การจัดโอกาสให้นักเรียนใช้ห้องปฏิบัติการทางภาษาน้อย ๆ การใช้ภาษาอังกฤษเป็นสื่อการสอน การจัดให้นักเรียนได้ดูวิดีโอ (Video) ภาพยนตร์ที่มีเสียงภาษาอังกฤษ ข่าวต่างประเทศ หนังสือพิมพ์ วารสารภาษาอังกฤษ ฯลฯ สิ่งเหล่านี้มีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน และสามารถทดแทนการมีประสบการณ์การอยู่ต่างประเทศได้บ้าง ซึ่งนักเรียนส่วนใหญ่จะไม่มีโอกาส เพราะต้องเสียค่าใช้จ่ายสูงมาก อย่างไรก็ตาม นักเรียนบางคนอาจโชคดีมีโอกาสใช้ประสบการณ์การอยู่ต่างประเทศ ครูผู้สอนก็ควรสนับสนุนเต็มที่

ข้อเสนอแนะสำหรับผู้ปกครอง

6. ผู้ปกครองควรสนับสนุนนักเรียนในการเรียนภาษาอังกฤษ ให้ความสนใจในคะแนนสอบของลูก ส่งเสริมให้ลูกเรียนภาษาอังกฤษ เพราะว่า การสนับสนุน ให้ความช่วยเหลือ ส่งเสริมลูกให้เรียนภาษาอังกฤษมีผลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน นอกจากนี้ การใช้ภาษาอังกฤษของสมาชิกภายในครอบครัวที่บ้าน การที่ผู้ปกครองพูดภาษาอังกฤษมีผลดีต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน นักเรียนที่มาจากบ้านที่มีการพูดภาษาอังกฤษย่อมได้เปรียบกว่า และเรียนภาษาอังกฤษได้ดีกว่านักเรียนอื่น ๆ ที่ไม่ได้มาจากบ้านที่มีการพูดภาษาอังกฤษอย่างแน่นอน

ข. ข้อเสนอแนะในการทำการวิจัยในครั้งต่อไป

ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ เพิ่มเติมว่า มีอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียนไทยหรือไม่ เช่น ตัวแปรที่เกี่ยวกับคุณภาพการเรียนการสอนซึ่งในต่างประเทศพบว่า เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อความสามารถทางภาษาอังกฤษของนักเรียน